

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 10 * Duminică, 1 martie 2020 * Redactor: Pr. Icon. Stavrofor Nicolai Buga

Duminica Lăsatului sec de brânză

Sfânta Evanghelie Matei 6: 14– 21

Zis-a Domnul: De veți ierta oamenilor greșalele lor, și Tatăl vostru Cel ceresc vă va ierta vouă; iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșalele voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,

ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

Apostolul Romani 13: 11 – 14: 4

Fraților, știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întinericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu

o faceți spre poftă. Primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile. Unul crede să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.

PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA, Paroh
fr.n.buga@gmail.com
Pr. Timotei AVRĂM, Preot slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Părintele Patriarh Daniel Ciobotea: Predică la Duminica izgonirii lui Adam din rai	2-3
Părintele Ioanichie Bălan: Despre post și valoarea lui	4-6
Programul bisericii în perioada 1 - 8 martie 2020	6
Părintele Gheorghe Calciu: Chemarea adresată tinerilor (8 martie 1978)	7

Sinaxar: Duminică 1 martie 2020.
Duminica Lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam. Duminica iertării): Sfânta Cuvioasă Muceniță Evdochia; Sfânta Cuvioasă Domnina.
Luni 2 martie: Începutul Postului Mare

Predică la Duminica izgonirii lui Adam din rai

Evanghelia acestei Duminici, a *Izgonirii lui Adam din Rai* sau a *Lăsutului sec de brânză* este o lumină pentru sufletul nostru în toată perioada Postului Sfințelor Paști în care intrăm acum. Duminica aceasta are o importanță majoră, deoarece îndată după ea începe o perioadă lungă de urcuș duhovnicesc interior spre Înviere.

Evanghelia acestei zile este adâncă în înțelesurile ei, deși cuvintele ei sunt simple și puține. Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că iertarea este începutul bun al perioadei de post. Ne iertăm unii pe alții pentru ca și Dumnezeu să ne ierte păcatele sau greșelile noastre. Iertăm greșelile altora, pentru a fi în pace și comuniune cu toți oamenii și pentru a ne asemana cu Dumnezeu Cel Milostiv și Iertător. Prin aceasta, Evanghelia ne învață că relația omului cu Dumnezeu depinde de relația lui cu semenii săi, că omul nu se poate apropia de Dumnezeu nesocotind pe aproapele său. Întrucât fiecare om este creat după chipul lui Dumnezeu îndreptat spre umanitate, există o legătură sfântă între Dumnezeu și fiecare om. Modul și măsura în care omul arată iubire față de semenii săi contribuie mult la construirea, cultivarea și aprofundarea relației lui de comuniune cu Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului. Nimeni nu poate intra în post, ca luptă duhovnicească pentru curățirea de păcate și de luminare a sufletului, fără iertare, deoarece prin iertarea altora se cultivă smerenia omului dornic de-a trăi în iubire milostivă. De aceea, la Vecernia din Duminica aceasta cerem să fim iertați de către toți și iertăm pe toți. Iertarea apropiatului implică adesea o răstignire a propriului egoism și deschide sufletul spre o nouă stare de comunicare și comuniune a omului cu Dumnezeu și cu semenii. Prin iertarea cuiva se recunoaște că persoana respectivă este mai mult decât o faptă rea pe care a săvârșit-o la un moment dat, când a supărat pe cei din jur.

Cât privește postul, Evanghelia ne arată că trebuie să postim nu în stare de tristețe, ci de bucurie: „Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.”

Deci, nu postim pentru a fi văzuți sau lăudați de oameni, ci postim ca să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Astfel, postul este dăruire de sine sau ofrandă de sine adusă lui Dumnezeu ca recunoștință pentru darul vieții și ca dorință de sfințire a vieții (cf. Romani 12, 1). Postul are ca bază evlavia și iubirea față de Dumnezeu. Postim pentru că Îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât darurile Lui materiale pe care le consumăm. Ne încredințăm Lui, pentru că El este Izvorul vieții noastre. Viața omului în trup se menține din darurile lui Dumnezeu create pentru om: aerul, apa, lumina și roadele pământului, în timp ce viața sufletului se hrănește din iubirea milostivă și smerită a lui Dumnezeu, prin rugăciune și prin Sfintele Taine ale Bisericii.

Mântuitorul spune: „Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție”, adică El vede tainic cum omul credincios care postește și se roagă iubește mai mult pe Dumnezeu-Dăruitorul decât darurile Sale. Postul este, așadar, o stare spirituală de jertfă sau ofrandă a celui care postește, stare cultivată în mod liber și după puterea fiecăruia. Postul este

și semnul dorinței omului credincios de a se elibera de lăcomia după bunuri materiale spre a se uni prin rugăciune mai intensă cu Dumnezeu Cel netrecător și nelimitat, Izvorul bucuriei veșnice. Prin urmare, postul susține rugăciunea omului credincios care face din relația sau legătura sa cu Dumnezeu centrul, lumina și hrana sufletului său. Prin urmare, cine postește și nu se roagă, acela nu adună lumină spirituală în suflet, ci rămâne doar la nivel de exercițiu biologic și

psihologic, motivat igienic sau estetic. De fapt, postul nu este numai abținere de la bucate de origine animală, ci și înfrânare de la orice fel de lăcomie materială și de la orice păcat (gând, cuvânt sau faptă lipsite de iubire de Dumnezeu și de aproapele).

Postul este o lucrare spirituală bineplăcută lui Dumnezeu, când se face din iubire pentru El. Însă nu trebuie să postim ca să fim lăudați sau compătimiți și admirați, în același timp, pentru asprimea și lungimea postului. În timpul Mântuitorului Iisus Hristos, cei care umblau cu fața posomorâtă sau întunecată ori își puneau cenușă pe cap ca să atragă atenția oamenilor că postesc, căutau de fapt laudă de la oameni. Însă, Mântuitorul spune: „tu când postești unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești...”. A unge capul, în tradiția ebraică, înseamnă a arăta că trăiești viața ca binecuvântare și bucurie primite de la Dumnezeu. A spăla fața însemna a avea o atitudine firească, de întâlnire și comunicare cu oamenii, față către față, fără a atrage atenția printr-o înfățișare posomorâtă sau întunecată (smolită). În acest context, smoala și cenușa sugerau postul sau pocăința, dar și camuflau dorința de-a fi observat și lăudat ca fiind evlavios. Așadar, postul trebuie să fie o lucrare interioară, intimă, sufletească, de comuniune personală a omului cu Dumnezeu, Care vede, tainic și tăcut, sufletul și faptele omului credincios și jertfelnic, rugător și postitor.

În Evanghelia acestei Duminici se arată, de fapt, motivația postului. Postim pentru că iubim pe Dumnezeu din ceruri, Dăruitorul vieții veșnice, mai mult decât toate darurile materiale trecătoare, bucatele gustoase și băuturile rafinate. Astfel, postul adevărat produce o schimbare a modului de a fi al omului, o trecere de la lăcomia de cele materiale la dorința de cele spirituale, pentru a cultiva mai intens rugăciunea sau comuniunea cu Dumnezeu Cel nematerial, nelimitat și netrecător. Postul adevărat are ca scop ridicarea omului deasupra bunurilor materiale sau pământești, pentru a se uni, prin rugăciune și împărtășire euharistică mai deasă, cu Dumnezeu Cel Milostiv, Izvorul vieții veșnice din Împărăția cerurilor. În acest sens, Mântuitorul ne îndeamnă: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică”, adică unde lucrurile își pierd valoarea, și „unde furii le sapă și le fură”, adică unde nimic nu este sigur sau stabil, ci totul este schimbător și impredictibil. Vedem cum, prin învățătura Sa, Mântuitorul Iisus Hristos cheamă oamenii la o mutație, adică la o ridicare a lor din planul vieții pământești în planul vieții cerești sau duhovnicești, zicând: „Adunați-vă comori în ceruri”, adică sfințenie, pace și bucurie în Duhul Sfânt (cf. Romani 14, 17), iar ca o concluzie, adaugă: „unde este comoara ta, acolo este și inima ta”. Când Hristos Domnul afirmă o legătură între comoară și inimă, El, de fapt, îndeamnă pe oameni să

scop ridicarea omului deasupra bunurilor materiale sau pământești, pentru a se uni, prin rugăciune și împărtășire euharistică mai deasă, cu Dumnezeu Cel Milostiv, Izvorul vieții veșnice din Împărăția cerurilor. În acest sens, Mântuitorul ne îndeamnă: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică”, adică unde lucrurile își pierd valoarea, și „unde furii le sapă și le fură”, adică unde nimic nu este sigur sau stabil, ci totul este schimbător și imprevizibil. Vedem cum, prin învățătura Sa, Mântuitorul Iisus Hristos cheamă oamenii la o mutație, adică la o ridicare a lor din planul vieții pământești în planul vieții cerești sau duhovnicești, zicând: „Adunați-vă comori în ceruri”, adică sfințenie, pace și bucurie în Duhul Sfânt (cf. Romani 14, 17), iar ca o concluzie, adaugă: „unde este comoara ta, acolo este și inima ta”. Când Hristos Domnul afirmă o legătură între comoară și inimă, El, de fapt, îndeamnă pe oameni să iubească mai întâi și mai mult darurile duhovnicești ale vieții veșnice decât bunurile materiale trecătoare. E vorba aici de comori spirituale care nu se schimbă, nu se devalorizează și nu se pierd niciodată, ci rămân veșnice. Comorile acestea sunt darurile Duhului Sfânt sau roadele harului din sufletul omului (cf. Galateni 5, 20-23). Aceste comori duhovnicești trebuie adunate mai ales în perioada Postului Sfințelor Paști, ca lumini pentru suflet sau bucurii ale inimii.

Dacă inima omului se leagă excesiv de bunuri pământești, limitate și trecătoare, atunci ea rămâne sclavă a comorilor pământești. În schimb, o comoară cerească, spirituală, crește mereu în valoare pe măsura creșterii iubirii omului față de Dumnezeu Cel nemărginit și netrecător. Astfel, inima sau sufletul omului se împărtășește și se îmbogățește din iubirea infinită și eternă a lui Dumnezeu. Ajuns la această stare, sufletul omului nu mai iubește în mod pătimăș și definitiv lucrurile materiale limitate și trecătoare, ci caută și iubește lumina, harul și bucuria veșnică a Preasfintei Treimi cea nelimitată și netrecătoare.

Într-un limbaj poetic sau metaforic, Părintele Ilie Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria de Neamț, vorbind despre comorile din ceruri, zicea că ele se adună în „traista” sufletului, întrucât în această lume omul este călător sau pelerin spre Patria cerească. Dar ce adunăm, de fapt, în sufletul nostru nemuritor prin post, rugăciune, priveghere, nevointă, pocăință, milostenie și împărtășirea cu Sfințele Taine? Adunăm harul sau prezența iubitoare și sfințitoare a lui Dumnezeu Cel Veșnic în sufletul nostru. Adunăm lumina iubirii Lui în inima noastră. Ca atare, omul duhovnicesc, rugător și postitor, luminat de harul lui Hristos, dobândește gândire și privire duhovnicească, folosește cuvinte duhovnicești și săvârșește fapte duhovnicești, prin care se aseamănă cu sfinții lui Dumnezeu. Prin urmare, câtă lumină a harului divin adună omul în suflet pe pământ, atâta lumină poartă sufletul său nemuritor dincolo de mormânt, adică în lumina cea neînserată a Împărăției cerurilor. Astfel, sufletul omului credincios se va înălța și va crește în lumina iubirii lui Dumnezeu și a sfinților Săi, fiind ajutat de lumina pe care o are deja în sufletul său ca o arvună a slavei Învierii lui Hristos. De aceea, Mântuitorul spune: „Împărăția lui Dumnezeu este înălăuntrul vostru” (Luca 17, 21). Când adunăm în suflet lumină din lumina iubirii lui Dumnezeu, atunci Postul Sfințelor Paști devine un urcuș spre lumina Învierii, mai întâi lumina învierii sufletului din moartea păcatului și apoi lumina slăvitului praznic al Paștilor.

În timpul Postului Sfințelor Paști, spune Sfântul Vasile cel Mare, slăbim trupește, dar ne întărim duhovnicește. Cu alte cuvinte, reducem hrana materială, dar sporim hrana spirituală prin rugăciune, citire de cărți sfinte, convorbiri

duhovnicești, spovedanie și împărtășire mai deasă. În timpul Postului Sfințelor Paști, Biserica întreagă practică postul rânduit de Sfinții Părinți ai Bisericii, care au fost ei înșiși mari postitori și înțelepți păstori de suflete pe calea mântuirii. Iar această postire a tuturor ortodocșilor creștini, cler și popor, este totodată o cinstire a postului de 40 de zile pe care l-a împlinit Mântuitorul Iisus Hristos în pustie, pentru a ne arăta că nimeni nu se poate lupta cu duhurile rele și cu patimile întunecate fără a dobândi mai întâi lumina harului divin prin rugăciune și post.

Există o adâncă legătură spirituală între postul Mântuitorului Iisus Hristos în pustie timp de 40 de zile, pe de o parte, și izgonirea lui Adam din Rai, pe de altă parte. Postul Sfințelor Paști se referă în același timp la greșeala lui Adam celui dintâi și la îndreptarea ei de către Hristos, Noul Adam. Nu întâmplător, Duminica aceasta care precede începutul Postului Sfințelor Paști se numește și *Duminica Izgonirii lui Adam din Rai*.

De ce a fost izgonit Adam din Rai? Răspunsul este simplu: pentru trei mari greșeli. Pentru că nu a ascultat de Dumnezeu, nu a postit (adică nu s-a înfrânat) și nu s-a pocăit după ce a greșit, ci a dat vina pe femeia dăruită lui de Dumnezeu, iar femeia, pe șarpe. De atunci și până astăzi, omul păcătos are tendința de a se scuza pe sine acuzând pe alții. Din acest motiv, el nu se poate mântui fără pocăință (regret sau căință pentru păcatul săvârșit și cerere de iertare).

Din postul de 40 de zile al Mântuitorului Iisus Hristos învățăm să ne înfrânăm și să luptăm duhovnicește, pentru a birui păcatul ca mod de existență egoistă și arogantă. Domnul nostru Iisus Hristos a respins cele trei ispite venite de la diavolul, și anume lăcomia după bunurile materiale, pofta de stăpânire a lumii acesteia și iluzia slavei deșarte, adică supraevaluarea de sine a omului. În concluzie, Mântuitorul Iisus Hristos respinge toate ispitele afirmării egoiste a omului care se separă de Dumnezeu, prin neascultare și uitare de El, deoarece omul se poate mântui numai prin iubire smerită față de Dumnezeu și de aproapele.

Sfinții Părinți ai Bisericii spun că Mântuitorul Iisus Hristos S-a lăsat să fie răstignit în ceasul al șaselea din zi, adică la mijlocul zilei, când Și-a întins mâinile pe cruce în semn de smerită ascultare, ca să mântuiască pe Adam cel căzut, care, la mijlocul zilei, în mijlocul grădinii Raiului, și-a întins mâinile spre pomul oprit, săvârșind păcatul neascultării de Dumnezeu, al lăcomiei și al nepocăinței (nerecunoașterii greșelii comise). Iar firea lui cea înclinată spre păcat a fost moștenită de întreg neamul omenesc.

Prin urmare, înțelegem că, mai ales în această perioadă a Postului Sfințelor Paști, suntem chemați să îndreptăm comportamentul lui Adam cel vechi din noi, nu dând vina pe alții pentru păcatele noastre, nu acuzând sau judecând pe alți păcătoși, ci recunoscând și plângând propriile noastre păcate, judecându-ne pe noi înșine în Taina Pocăinței sau a Spovedaniei, pentru a primi iertarea păcatelor. Iar această iertare înseamnă, de fapt, eliberarea de un trecut apăsător și întunecat, pentru a trăi o viață nouă în bucuria și lumina prezenței lui Hristos ca arvună a Învierii, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea noastră. Amin!

† Daniel,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Despre post și valoarea lui

“Iar tu postind, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău...” (Matei 6, 17-18)

Iubiți credincioși,

Iată-ne ajunși și în pragul Marelui Post. Ultima Duminică care ne pregătește pentru nevoia postului este cea de astăzi, numită și „Duminică Izgonirii lui Adam din Rai”. Și pentru ce ni se amintește tocmai azi de izgonirea lui Adam din rai? Pentru că să ne arate nouă cât de primejdioasă este neînfrânarea de la mâncare și ce urmări grozave are păcatul lăcomiei. Deci, precum Adam a greșit lui Dumnezeu, mâncând din pom, așa noi să-L împăcăm pe Dumnezeu, postind.

Așadar să facem pe pământ ce nu a făcut Adam în rai. Adam a căzut prin mâncare, noi să ne sculăm prin post. Adam a călcat porunca postului și a fost izgonit din rai, noi să o păzim, ca să dobândim raiul. Adam poftind a mâncat și a murit, iar noi, omorând pofta prin rugăciune, să postim ca să fim vii.

Dar izgonirea lui Adam din rai mai are și alt înțeles. Spun Sfinții Părinți că Adam, după ce a fost izgonit din rai, a plâns 40 de zile la poarta Edenului, bătându-și pieptul cu multă jale pentru a i se ierta păcatul și a fi primit iarăși înăuntrul. Deci și noi, astăzi, ne asemănăm strămoșului nostru. De-părtați fiind de împărăția cerurilor pentru mulțimea păcatelor noastre, trebuie să plângem la ușa milostivirii lui Dumnezeu, prin post și rugăciune, timp de 40 de zile, pentru ca să ni se ierte păcatele făcute peste an și în toată viața noastră.

Iată deci, vameșul ne-a învățat cum să ne rugăm, fiul cel desfrânat ne-a învățat cum să ne întoarcem la pocăință, iar Adam, strămoșul cel izgonit pentru mâncare, ne arată cum să plângem și să răscumpărăm prin post păcatul lui.

Deci ce este Postul Mare? Este o scară cu 40 de trepte care urcă prin înfrânare pe om de la pământ la cer. La capătul cel de jos stă săracul Adam, iar la cel de sus, Iisus Hristos răstignit și înviat. Jos plânge strămoșul împreună cu noi, păcătoși, iar sus așteaptă Preamilostivul Dumnezeu. Jos robii, sus Stăpânul. Jos se tânguiește neascultarea, sus strălucește Crucea ascultării. Jos suspină vameșul bătându-și pieptul, iar la celălalt capăt al scării postului, Iisus Hristos, Cel ce S-a smerit pentru noi, aude rugăciunea lui. Jos strigă fiul cel desfrânat: *Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta*, iar sus, Tatăl cu brațele deschise așteaptă cu veselie pe cel ce se pocăiește, zicând: „Mort ai fost și ai înviat”!

Cât de minunată este rânduiala Bisericii! Postul Mare începe cu izgonirea lui Adam și se termină cu Răstignirea Domnului, începe cu moartea și se termină cu învierea, începe cu lacrimi și se termină cu bucurie, începe cu pedeapsă și se termină cu împăcarea omului cu Dumnezeu prin Sfintele Taine. După Cuviosul Dorotei (Cuv. XV – *Despre Postul Mare*), Postul Mare este o zeciuială a anului pe care trebuie să o dea omul lui Dumnezeu. Căci cele șapte săptămâni de post, fără sâmbete și duminici, fac 36 de zile, deci tocmai a zecea parte din an. Și precum fiecare om este dator să dea zeciuială din toate câte are, tot așa fiecare creștin este dator să dea zeciuială lui Dumnezeu, din toate zilele vieții lui, prin post și rugăciune.

Iar, dacă vreți o definiție a postului, Sfinții Părinți zic așa: Postul este o înfrânare prea cuprinzătoare a omului cu toate simțurile lui, de la gânduri rele, priviri pătimase, vorbe păcătoase, de la mâncare, veselie, poftă trupești etc.

De aici înțelegem că postul este de mai multe feluri, după simțurile omului. Cel mai înalt post și cel mai greu de dobândit este înfrânarea (paza) minții de la tot felul de gânduri rele. Tot atât de greu de dobândit este și

înfrânarea limbii de la clevetiri, vorbe rele, glume, râsuri, osândiri etc. Cine își poate păzi mintea și domoli limba sa este bărbat desăvârșit și în stare să-și stăpânească tot trupul (Iacov 3, 2). Nu mic este postul cu privirea, căci cele mai multe păcate se nasc în om prin ochi. Ultimul și cel mai ușor de domolit este stomacul – înfrânarea de la tot felul de bucate bune, gustoase și multe, de la vin, carne etc.

Deci, pentru ca postul nostru să fie desăvârșit, trebuie să postim în același timp și cu mintea și cu limba și cu ochii și cu stomacul și cu tot trupul. Să postim cu trupul, să postim și cu sufletul. Să postim de mâncare de dulce, să postim și de multă vorbire, de clevetiri, priviri pătimase, gânduri pătimase, păcate trupești etc. Un post fără altul nu aduce omului mare folos, ci rămâne aproape fără valoare.

Cât despre valoarea postului, aceasta este nespus de mare. Însuși Domnul nostru Iisus Hristos laudă puterea postului (Matei 17, 21), pentru că El însuși a postit 40 de zile. O laudă de asemeni toți Sfinții Părinți, pentru că toată viața lor au purtat osteneala postului. Sfântul Efreim Sirul (Cuvânt despre Post – tom III) spune așa: „*Postul este pacea caselor, liniștea cetăților și a târgurilor. Postul este sănătatea trupului și a sufletului. Postul vindecă boli, luminează mintea, înalță la ceruri rugăciunile...*”.

Postul dă aripi rugăciunii, ușurează trupul și îl ferește de multe boli, limpezește gândurile, înalță mintea, vindecă sufletul. Postul este scară de desăvârșire, pentru că el înlesnește pe celelalte fapte bune. Postul alungă râsul, îngreșește trufia limbii, smerește privirea ochilor, adună gândurile, omoară poftele trupului, ne aduce aminte de moarte. Postul arde pe diavoli, împlânzește pe vrăjmași, împacă pe oameni. El întărește nădejdea mântuirii, înmulțește credința, sporește dragostea, înfrumusețează Biserica, împodobește casele creștinilor, înflorește curăția.

Lipsa postului, dimpotrivă, aduce mari pagube și sufletului și trupului. Lăcomia pântecelui aduce boli trupului, suferințe nevindecate, scurtarea zilelor, neînfrânarea simțurilor, dezlănțuire a tuturor patimilor trupești, întunecarea minții. Neînfrânarea de la mâncare și vin este maică a râsului, casă a poftelor, izvor al plăcerilor, pricină a multor certuri. Lăcomia alungă frica lui Dumnezeu de la om, naște zgârcenia, izgonește milostenia, face pe om să uite de moarte și de viața veșnică. Lăcomia rușinează rugăciunea, căci spun Sfinții Părinți: „Aburul mâncării nu lasă rugăciunea să se suie mai sus decât capetele noastre”.

În casa unde petrece postul, soții sunt mereu în pace, copiii sănătoși, toate merg cu spor și bună rânduială. Adesea merg la biserică, se spovedesc regulat, fac milostenii, sunt întotdeauna mulțumiți cu puținul lor, pentru că peste casa lor este mâna lui Dumnezeu. Iar de unde lipsește postul, părinții și copiii sunt bolnăvicioși, săracii sunt scoși afară, rugăciunea este cu totul uitată, Biserica și spovedania la fel. Acolo domnesc toate patimile, stăpânește beția, neorânduiala, pentru că acea casă este lipsită de belșugul binecuvântării lui Dumnezeu. Celui lacom și bețiv, niciodată nu-i mai ajung banii, bucatele, vinul, hainele, pentru că tot ce câștigă cheltuiește numai pentru pânțele. Lui îi trebuie din ce în ce mai multe plăceri, glume, certuri, clevetiri și păcate, pentru că întru el s-a stricat gardul înfrânării care-i păzea via sufletului. Astfel devine o vie nepăzită, pe care toți o pradă: și lumea, și trupul, și diavolul.

Unii zic că postul este o poruncă nouă, pusă mai ales de preoți, deoarece nu face parte din cele zece porunci. Deci spun ei că nu ce intră înăuntru spurcă pe om, ci ceea ce iese din om. Dar Sfântul Vasile cel Mare ne vine în ajutor și zice: „Bătrână este porunca postului și veche, de o vârstă cu omul. Pentru că înainte de orice altă poruncă, Dumnezeu i-a poruncit lui Adam în rai: Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci (Facere 2, 16-17)”. Cât timp Adam a păzit porunca postului, a moștenit raiul, iar când postul a lipsit din rai, omul a căzut, raiul s-a pierdut, veselia în lacrimi s-a prefăcut, mintea s-a îngroșat, trupul a murit, natura asupra omului s-a răsculat.

Vedeți urmările grozave ale lăcomiei? Satana a șoptit, ochiul a privit, Eva a întins mâna, Adam a mâncat, postul s-a călcat, omul a murit. Deci, pentru a dobândi iarăși raiul pierdut, să împlinim porunca pe care a călcat-o Adam, să postim.

În ce privește măsura și vremea postului, să știm că postul nu are aceeași măsură și vreme pentru toți. Măsura și asprimea postului se măsoară cu puterea fiecărui om. Sunt trei măsuri de mâncare: mâncarea cu înfrânare, adică fără a te sătura; mâncarea până la saturare și mâncarea cu îmbuibare – mai mult decât cere stomacul (După Sfinții Calist și Ignatie). Dintre toate, cea mai de preț este mâncarea de vegetale, la anumite ore și nu până la saturare. Adică întotdeauna să rămână omul puțin flămând. Aceasta este cea mai aleasă măsură a postului. Cât despre vreme, postul se ține cu sfințenie în zilele rânduite de peste săptămână și în cele patru posturi de peste an. Dezlegări mici se pot face numai în cazuri speciale și cu învoirea preotului. Să știți însă că postul are mai mulți dușmani decât toate celelalte fapte bune. De cele mai multe ori postul este socotit ca ceva învechit și este scos cu necinste din casa creștinului.

Dar nu uitați că odată cu el ies de la noi și foloasele postului. Trei sunt dușmanii principali ai postului: diavolul, lumea și trupul nostru. Diavolul ne șoptește ca lui Adam: „Omule, postul nu este o poruncă, te poți mântui și Iară el, căci nu spurcă ce intră în om”. Lumea ne ;unăgește și ea: „Nu mai posti că te râd oamenii. Cine mai postește azi! Fii om serios, nu te lua după babe!”. Ba și trupul auzind de post, se mânie asupra noastră, zicând: „Cât o să mă mai chinuiești? Vezi că sunt bolnav, mă doare stomacul, fața mi se îngălbenește, sunt tânăr acum, am vreme să postesc”. Și vai, cât de mulți

creștini sunt biruiți de acești trei dușmani de moarte!

Sfinții cei mai iscusiți spun că în trei feluri ispitește diavolul pe om: înainte de a face binele, în timpul săvârșirii binelui și după săvârșirea lui. Întâi, diavolul se trudește în multe chipuri să nu facem fapta bună. Dacă totuși începem să o facem, el ne întinde curse ca să săvârșim rău acea faptă bună. Și dacă lotuși am împlinit-o bine, apoi ne aruncă în cursa mândriei, ca astfel să pierdem tot ce am lucrat, și așa căderea de pe urmă să fie mai rea decât cea dintâi. Deci iată cum ne ispitește satana împotriva postului: întâi ne aduce nenumărate motive ca să nu postim. Dacă noi îl biruim pe satana și începem a posti, el caută să ne strice rânduiala postului, ca să nu avem folos de el. Astfel, ne învață să postim rău, numai prima și ultima săptămână, iar restul să mâncăm orice. Acest fel de post este necanonic și fără valoare. Și dacă totuși postim cu bucurie tot Postul Mare, apoi la urmă satana caută să ne fure osteneala, cu gânduri de mândrie, dar noi să-l alungăm cu sabia rugăciunii.

Iubiți credincioși,

Postul însă are o soră mai mare de care este foarte strâns legat. Aceasta este sfânta rugăciune. Rugăciunea fără post, ca și postul fără rugăciune, rămân aproape fără nici o valoare. Iar amândouă unite la un loc, după cuvântul Mântuitorului (Matei 17, 21), izgonesc și ard pe draci, risipesc puterea vrăjmașilor, înmoaie inimile, aduc lacrimi de pocăință, spală mulțime de păcate, nasc și dau putere celorlalte fapte bune.

Postul și rugăciunea sunt cele două aripi cu care sufletul zboară, ca o porumbiță, la cer. Două sunt părțile omului, două sunt și aripile lui: postul pentru trup și rugăciunea pentru suflet. Îndoită a fost greșeala lui Adam, căci cu sufletul s-a învoit și cu trupul a mâncat, îndoită este și pocăința noastră, a celor păcătoși: postul pentru trup și rugăciunea pentru suflet. Aceasta este adevărata pocăință, ca rugăciunea noastră să fie mereu ajutată de post. Căci postul este medicament și leac pentru trup, iar rugăciunea este hrană pentru suflet.

Mare este puterea rugăciunii întărită de post! Pe aceasta a ales-o oarecând Marele Moise, pentru a se învrednici să vadă slava lui Dumnezeu pe muntele Sinai și să primească Tablele Legii, postind și rugându-se de două ori câte 40 de zile. Pe aceasta a râvnit-o Ilie Proorocul, petrecând pe muntele Carmelului. Această dublă bunătate a arătat-o și însuși Mântuitorul nostru, postind și rugându-se tot 40 de zile în pustiul Carantaniei. Pe această măsură a sfințeniei au păzit-o întotdeauna proorocii, mucenicii, apostolii, pustnicii, cuviosii și toți creștinii.

Rugăciunea și postul au făcut minuni, au împlânzit pe Dumnezeu, au împăcat popoare și cetăți, au făcut pustiurile sălaşuri de sfinți și inimile cele lăzi, lucrătoare de bunătați. Au întors arșița soarelui în rouă de ploaie, au potolit vânturi, au liniștit mări involburate, au vindecat boli grele, au mutat munți din loc, au scos suflete din gura iadului. Acestea au întărit pe mucenici în priveriști, pe cuviosi în luptele cu dracii, pe creștini în noianul necazurilor. Pe aceste două aripi să le luăm și noi acum, fraților, dacă voim să zburăm pe muntele Golgotei, pentru a vedea pe Hristos răstignit.

Iubiți credincioși,

Să iubim postul și rugăciunea dacă voim să ne mântuim. Să le iubim ca să avem ploaie la vreme peste an, sănătate și

îndestulare în case, pace multă în inimi. Numai cine postește cu adevărat poate să se bucure de înviere. Ceilalți nu au drept, ca să nu zic că nici nu pot să se bucure de darurile învierii lui Hristos. Biserica se va îmbrăca cu veșminte și podoabe negre de doliu. Glasurile cele dulci se vor schimba și ele în melodii duioase de tânguire. Atât bucatele cât și hainele noastre se vor schimba cu altele, ca semn de pocăință, de post.

Dar fără folos vor fi toate acestea, dacă nu ne vom schimba și inimile noastre. Fără roade va fi postul, neauzită rugăciunea noastră, dacă nu mai întâi ne vom ierta cu aproapele nostru, cum ne învață Evanghelia (Matei 6, 14). Să iertăm noi ca să ni se ierte și nouă. Să ne apropiem de semenii noștri, ca și Hristos să se apropie de sufletele noastre. Altfel vom rămâne departe de Domnul și ne vom trudi în zadar.

Să ne schimbăm hainele, dar să ne schimbăm și comportarea. Să începem postul, dar să ne și iertăm unii cu alții. Să începem rugăciunea și metaniile, dar să nu uităm nici milostenia. Să ne îngrijim de noi, dar să nu lăsăm pe Hristos flămând la poartă. Deci, întâi iertare cu toți, apoi milostenie și după aceea postul și rugăciunea, spovedania, Sfânta împărtășanie și celelalte. Căci ne zice Domnul: „Schimbă-te tu și mă voi schimba și Eu; lasă tu fratelui tău și voi lăsa și Eu pe ale tale”.

Aceasta este prima poruncă care condiționează postul, dar să nu o uităm nici pe a doua: Iar tu, când postești, nu fi trist ca fățarnicii... (Matei 6, 16). Deci, nu cu întristare, ci cu bucurie să începem osteneala postului, ca să avem folos de el, căci pe dăătorul de bunăvoie îl iubește Dumnezeu. Și nu la arătare să postim, ci în taină să ne nevoim, ca să nu ne laude oamenii pe acest pământ, ci Dumnezeu în ceruri.

Cântarea Domnului nu se cântă în pământ străin și bucuria Duhului Sfânt nu se simte într-o inimă plină de răutate și ură. Căldura rugăciunii nu se dobândește fără de post, iar bunătatea postului nu se capătă între vasele cu mâncare.

Destule sunt acestea zise până aici. Și acum să pornim la drum. Să lăsăm vasele să se odihnească și noi să luăm Psaltirea. Postul cel adevărat este înfrânarea limbii, ferirea de răutăți, paza gândurilor și a ochilor, înfrânarea de bucate, împăcarea cu aproapele și milostenia.

Deci, pe acestea iubindu-le, fraților, să pornim la nevointă. Cu rugăciunea vameșului în inimă, cu pocăința fiului risipitor în suflet și cu suspinul lui Adam în minte, să începem a urca cele 40 de trepte ale Postului Mare, încet, veseli, Iară frică, tari în credință, plini de nădejde, îndemnându-ne unii pe alții la buna nevointă. Iar la mijlocul Postului, în Duminica Sfintei Cruci, vom face un mic popas. Și după ce ne vom uita un pic înapoi, ne vom avânta iarăși către capătul scării, unde ne așteaptă Mântuitorul răstignit și înviat. Iar după ce îl vom vedea pe Domnul, vom intra cu El în Ierusalim, vom primi inel și haină nouă prin spovedanie, apoi vom cina din Prea Curatele Sale Taine și gustând, vom vedea cât de mare este bucuria întâlnirii noastre cu Iisus Hristos. Amin!

Părintele Ioanichie Bălan

PROGRAMUL BISERICII în perioada 1 - 8 martie 2020

Duminică 1 martie - Duminica iertării (Lăsata secului de brânză):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Liturghie

11:30 am - Parastas Familia Dimofte

12:00 pm - Agapa de Lăsata Secului

Luni 2 martie - Începutul Postului Mare

6:00 pm - Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul

Mărti 3 martie:

6:00 pm - Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul

Miercuri 4 martie:

6:00 pm - Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul

Vineri 6 martie:

5:00 pm - Akcatist și Taina Spovedaniei

Sâmbătă 7 martie (Sâmbătă Sfântului Teodor; pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

5:00 pm - SFÂNTUL MASLU

Duminică 8 martie (Duminica Ortodoxiei):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Liturghie

11:00 am - Sunday School

12:00 pm - Coffee hour

Chemarea

„Cuvântul cel dintâi l-am făcut, o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța.” (Faptele Apostolilor 1:1)

A venit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai mai auzit; sau poate da, dar pe care nu l-ai înțeles și nu l-ai ascultat.

Este glasul lui Iisus!

Nu tresări, nu te mira și nu zâmbi neîncredător, tânărul meu prieten! Glasul care te cheamă nu este al unui mort, ci al unui înviat. El nu te strigă din istorie, ci din adâncul propriei tale ființe. Cuvintele acestea, rostite și scrise aici, sunt din străfundurile tale, pe care nu ți le cunoști. Ți-a fost poate rușine sau teamă să cobori în adâncul tău și să le descoperi. Ai crezut că în tine zace o fiară, un mormânt al instinctelor din care se ridică strigoi înspăimântători ai patimilor, și nu ți-ai văzut fața de înger, căci tu înger ești. Dacă nu ți-a spus-o nimeni până acum, ți-o spune Iisus și mărturia Lui este adevărată, căci nimeni nu L-a dovedit vreodată de minciună.

Ce știi tu, tinere, despre Hristos?

Dacă tot ceea ce știi ai învățat la școală, la orele de ateism, ai fost frustrat cu rea-credință de un adevăr – de singurul adevăr care te poate face liber.

Ce știi tu despre Biserica lui Hristos?

Dacă tot ceea ce știi se reduce la [cazul lui] Giordano Bruno, despre care ți s-a vorbit la educația așa-zis „ateist-științifică”, ai fost privat în mod neomenos de lumina adevăratei culturi, de strălucirea spiritualității, care este garanția libertății tale de om.

Unde ai auzit, prietene, cuvintele acestea: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc”? [Matei 5:44] Dacă nu le-ai auzit niciodată, cine și cu ce drept ți le-a interzis? Cine ți-a interzis să știi că există o cale mai bună, mai dreaptă și mai simplă decât cea pe care rătăcești orbecăind acum? Cine ți-a pus vâlul peste ochi, ca să nu poți vedea lumina cea minunată a dragostei, propovăduită și trăită de Iisus până la ultimele ei consecințe?

Te văd pe stradă, prietene, tânăr și frumos; și, deodată, totul se schimbă în tine, fața ta se schimonosește, instinctele îți răbufnesc în afară, răvășindu-ți ființa ca o dezlănțuire de stihii, și devii violent... De unde ai învățat violența, tinere? De la cine?

Ți-am văzut mama blândă și cu ochii în lacrimi, ți-am văzut tatăl cu fața împietrită de durere și am știut că nu de la ei ai învățat-o... Atunci, de unde?

Pleacă-ți urechea și ascultă chemarea lui Iisus, chemarea Bisericii Lui. Afară, pentru violența ta nesăbuită, te așteaptă tribunalele și închisoarea, unde sufletul tău poate fi iremediabil ucis.

Te-am văzut cu durere înaintea tribunalelor, unde faptele tale căpătau dimensiuni de oroare. Te-am văzut speriat,

sau cinic, sau bravând – și toate aceste atitudini ale tale îmi arătau cât de aproape de marginea prăpastiei te aflai; și m-am întrebat, încă o dată, cine este vinovat de căderea ta.

Vino la Biserica lui Hristos! Numai aici vei găsi consolare pentru ființa ta răvășită, numai în ea vei afla certitudinea, fiindcă numai în Biserică vei auzi glasul lui Iisus spunându-ți cu blândețe: „Fiule, iertate îți sunt ție greșelile tale, pentru că mult ai suferit. Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești!”...

Nimeni nu ți-a spus vreodată cuvintele acestea, dar acum le auzi. Ți s-a vorbit de ura de clasă, de ura politică, de ură și mereu de ură. Cuvântul „iubire” ți-a sunat străin, dar acum Biserica lui Hristos îți arată o cale mai bună, o cale a dragostei [Pasaj citat de M. Eliade în protestul pe care l-a semnat, la 21 mai 1979, în numele „Comitetului pentru Apărarea Preotului Calciu” constituit la New York].

Ai fost până acum sclavul instinctelor tale, trupul tău a fost un simplu instrument prin care ele s-au exteriorizat. Și acum poți să auzi acest glas al lui Iisus, Care grăiește prin gura Apostolului Său: „Au nu știi că tu ești templul lui Dumnezeu, că în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu?” (cf. I Corinteni 3:16).

Ți s-a spus că descinzi din maimuță, că ești o fiară care trebuie dresată, iar acum afli un lucru uluitor: [că] tu ești templul lui Dumnezeu, [că] în tine sălășluiește Duhul lui Dumnezeu. Ești rechemat, tinere, la demnitatea ta de om metafizic, ești ridicat de acolo de unde educația greșită te-a coborât din sacrul oficiu de a fi templu în care să locuiască Dumnezeu.

Noi te chemăm la puritate. Dacă nu ai uitat cuvântul „inocență”, dacă au mai rămas zone de copilărie neîntinată în tine, nu vei rezista acestei chemări.

Vino în Biserica lui Hristos! Ca să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este sensul existenței noastre. Spre stupoarea ta, vei afla că viața noastră nu sfârșește în moarte, ci în înviere; că existența noastră este spre Hristos și că lumea nu este doar un moment gol, în care să stăpânească neantul.

Vei avea o nădejde și *nădejdea* te va face tare.

Vei avea o credință și *credința* te va mântui.

Vei avea o dragoste și *dragostea* te va face bun.

Acesta este, tânărul meu prieten, cel dintâi cuvânt pe care Iisus ți-l adresează prin tumultul lumii, prin desișul patimilor cu care nimeni nu te-a învățat să te lupți, prin transparența viselor tale de inocență, care te mai bântuie din când în când.

Iisus te caută, Iisus te-a aflat!

Părintele Gheorghe Calciu

(Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în miercurea din Săptămâna brânzei, la 8 martie 1978)